

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.318 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Georgische nationaliteit te zijn.

Op 14 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond artikel 9, 3^{de} lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 1999 in België verblijft, voorbeeldig geïntegreerd is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 07.05.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 10.05.2002. Op 10.10.2003 vroeg betrokkene asiel aan in Frankrijk. Deze aanvraag was nog lopende op het ogenblik dat betrokkene in België een tweede maal asiel vroeg nl. op 25.01.2005. Vermits Frankrijk bevoegd was voor zijn asielaanvraag werd er een overname gevraagd. Frankrijk verklaarde zich akkoord met de overname en de Dienst Vreemdelingenzaken nam daaropvolgend op 04.04.2005 de beslissing ‘weigering in behandeling nemen – 26quater’, hem betekend op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 04.04.2005 tot 10.04.2006 illegaal in België. Op 10.04.2006 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Opnieuw werd er geoordeeld dat Frankrijk bevoegd was voor deze aanvraag en er werd een nieuwe overname gevraagd. Frankrijk verklaarde zich akkoord en betrokkene's derde asielaanvraag werd opnieuw afgesloten met de beslissing ‘weigering in behandeling nemen – 26 quater’ en dit op 18.05.2006, hem betekend op 23.05.2006. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België.

Uit dergelijke perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk ongeveer 1 jaar en 6 maanden voor de eerste, 3 maanden voor de tweede en 1 maand voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene alle bindingen zou verbroken hebben met zijn vaderland kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft namelijk op 23.05.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Betrokkene diende bovendien pas op 30.05.2007 een aanvraag art. 9.3 in, wat maakt dat hij zelfs vóór het indienen van zijn aanvraag reeds een jaar de tijd heeft gehad om het grondgebied te verlaten.

Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk de Belgische ambassade in Moskou conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980 – omwille van het feit dat hij zich aldaar dient aan te melden om een visum aan te vragen, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wordt immers niet verplicht daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kan opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar hij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven.

Wat betreft de bewering dat betrokkene zich toch zou moeten aanbieden bij de Belgische ambassade om zijn visum te verkrijgen dient er opgemerkt te worden dat hij voor deze bewering geen bewijzen voorlegt. Bovendien blijkt uit de informatie van de Belgische ambassade dat: 'En cas de nécessité, la présence physique du demandeur sera ensuite réclamée pour la réalisation d'une interview, ceci toutefois avec exception pour les pays ou régions qui connaissent des relations tendues avec la Russie (la Géorgie dernièrement, la Tchétchénie, ...).'

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De overige aangehaalde elementen betreffende de integratie werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 05.03.2007 – aan betrokkene betekend op 06.04.2007 – inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 10.01.2005 bij de gemeente Antwerpen. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2008 genomen ten aanzien van verzoeker, ingetrokken werd op 29 juli 2008.

Bij brief van 29 juli 2008 brengt de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van Borgerhout op de hoogte van wat volgt:

"Hierbij verzoek ik u de onontvankelijke beslissing d.d. 26.05.2008 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in te trekken.."

Tengevolge van de intrekking van de bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken, is het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing zonder voorwerp geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.